

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ
КАФЕДРА РОМАНО-ГЕРМАНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ**

ПРОБЛЕМИ ЛІНГВІСТИЧНОЇ СЕМАНТИКИ

**II МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
ІНТЕРНЕТ-КОНФЕРЕНЦІЯ**

23 листопада 2017 р.

РІВНЕ 2017

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ
КАФЕДРА РОМАНО-ГЕРМАНСЬКОЇ ФІЛОЛОГІЇ**

ПРОБЛЕМИ ЛІНГВІСТИЧНОЇ СЕМАНТИКИ

**II МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
ІНТЕРНЕТ-КОНФЕРЕНЦІЯ**

23 листопада 2017 р.

РІВНЕ 2017

СЕМАНТИКА ТЕКСТУ І ДИСКУРСУ

УДК 81-139

*М.М. Калініченко, канд. філол. наук
Рівненський державний гуманітарний університет, Рівне*

СЕМАНТИКА ЛІТЕРАТУРНИХ ТЕКСТІВ ТА ПРОБЛЕМА ПОСТМОДЕРНІСТСЬКОЇ ІНТЕРТЕКСТУАЛЬНОСТІ В КОНТЕКСТІ АВТОРСЬКОГО ПРАВА (МІЖДИСЦИПЛІНАРНИЙ АСПЕКТ)

Серед магістральних напрямів розвитку сучасного мистецтва слова, постмодернізм (від фр. *postmodernisme*, тобто «після модернізму») заслуговує на особливу увагу не лише філологів, які досліджують різноманітні аспекти семантики літературних текстів, але й знавців авторського права завдяки нетиповому ставленню його провідних репрезентантів до основоположних питань захисту інтелектуальної власності. Мова йде про одну з найсуттєвіших ознак постмодерної стилістики – так звану інтертекстуальність (від фр. *intertextualite*, тобо «міжтекстовість»), яку відома французька дослідниця, професор Юлія Крістева, визначила як «*міжтекстові співвідношення літературних творів*» [4]. В художній практиці сучасних письменників-постмодерністів інтертекстуальність передбачає відтворення в літературному творі трансформованих змістових фрагментів, безпосередньо запозичених з інших художніх творів. Це відбувається завдяки підкресленому наслідуванню чужих стильових властивостей, а також через пряме цитування без зазначення джерел. Фактично, інтертекстуальність на естетичному рівні неначе «узаконює» літературний плагіат — перетворює свідоме запозичення результатів творчої праці інших осіб з розряду порушень авторського права на популярний художній засіб сучасного красного письменства.

У західноєвропейській літературній спільноті проблема постмодерної інтертекстуальності незрідка продукує конфлікти між відомими авторами, які вдаються до інтертекстуальних запозичень та письменниками, котрі прагнуть захистити свої невід'ємні авторські права. Зокрема, у 2010-му році дебютний роман «*Axolotl Roadkill*»

німецької письменниці Гелен Хегеман був визнаний таким, що балансує на межі неприхованого плагіату та інтертекстуальної мовної гри з фрагментами творів відомих авторів сучасності. Інший німецький автор, Зігфрід Гаух, свого часу звинуватив одного з найпопулярніших угорських літераторів Петера Естергазі у крадіжці великих уривків тексту з його роману «Vaterspuren» (1979). За словами З.Гауха, ці фрагменти були переставлені без жодних лапок або посилань в романі «Harmonia Caelestis», який угорський письменник-постмодерніст завершив і видав на початку 2000-го року.

П. Естергазі виступив на захист своєї репутації з публічним зверненням до німецької преси та проголосив, що він дійсно скористався уривками з роману З. Гауха, але ці фрагменти були інтегровані в абсолютно іншому, новому й оригінальному художньому контексті (відбулася істотна семантична трансформація запозичених цитат), що (начебто) не дозволяє вести мову про можливе порушення авторських прав [5]. Зрештою, подібні приклади є далеко не поодинокими, адже інтертекстуальність у постмодерній літературі не лише надає письменникам нові мистецькі засоби для опрацювання художніх матеріалів, але й призводить до цілковитого ігнорування таких важливих складових системи правового захисту літературної творчості, як поняття авторства і твору. Не дивно, що майже традиційною темою дискусій між представниками постмодерного напрямку стали пошуки відповіді на питання: чим потрібно вважатися запозичення ідей, видозмінених (але все ще добре впізнаваних) образів, або навіть великих фрагментів з книг інших письменників — ганебним плагіатом або якоюсь особливо «*продвинутою*» формою інтертекстуальності?

З огляду на важливі зміни сучасного законодавства нашої держави, українські філологи, які мають відповідні спеціальні знання, у недалекому майбутньому матимуть змогу проводити дослідження семантики літературних текстів з метою виявлення певних порушень на одному рівні із фахівцями судової експертизи. Зрештою, залучення мовознавців та літературознавців до проведення подібних досліджень є типовим явищем для сучасного судочинства Сполучених Штатів і багатьох країн Європейського союзу. Отже, на часі теоретичне окреслення проблеми постмодерної інтертекстуальності в контексті

аналізу семантики літературних текстів як об'єктів інтелектуальної власності та пошуки можливих шляхів і засобів вирішення потенційних методологічних труднощів, які можуть виникнути під час спеціальних дослідження.

Зважаючи на те, що в сучасній національній культурі нашої країни вже сформувалася потужна школа літературного постмодернізму (до найвідоміших представників цього напрямку належать такі популярні автори, як Лесь Подерв'янський, Любо Дереш, М. Матіос, О. Ірванець, І. Карпа, В. Неборак, Ю. Андрухович та інші), неважко припустити, що в майбутньому проблематика семантики літературних текстів у міждисциплінарному контексті інтертекстуальності й авторського права увійде до переліку не лише дослідницьких інтересів національної наукової спільноти, але й вузькоспеціалізованих правових питань, які, разом з юристами, розглядатимуть українські філологи.

Варто наголосити на тому, що проблема неправомірних інтертекстуальних запозичень виникла в постмодерній літературі через радикальні зміни у ставленні митців до самого поняття авторства, які відбулися за останні десятиріччя. На міжнародному рівні, правові відносини між авторами літературних творів регулює 15-та стаття Бернської конвенції як найважливіший інструмент захисту інтелектуальної власності у будь-яких видах судових суперечок [6]. Розроблена на основі правових засад, які сформувалися у західноєвропейському юридичному просторі ще наприкінці дев'ятнадцятого століття, Бернська конвенція визначає презумпцію авторства літературного твору та розглядає самого автора як цілком реальну особу – людину з плоті й крові, наділену певними невідчужуваними правами.

З точки зору теоретиків і практиків постмодернізму, авторство є значно складнішим явищем, ніж це здається на першій погляд. Згідно визначення видатного французького теоретика постмодернізму, професора Мішеля Фуко, авторство не виникає лише тому, що певна особа створила в об'єктивній формі оригінальний літературний твір — йдеться про значно складніший процес формування у свідомості читачів так званої «*функції автора*», як другорядної особи, яка лишень підготувала (скомпільувала) певний текст, котрий складається

з комбінації запозичених (трансформованих) елементів — адже *«немає нічого нового під сонцем»* [1]. Як писав з цього приводу італійський дослідник і письменник-постмодерніст Умберто Еко, в добу постмодерну ми вже не можемо просто сказати своїй коханій дівчині *«я люблю тебе»*. В цьому немає нічого оригінального, адже подібні висловлювання з'являлися в літературі впродовж багатьох сторіч. Саме тому ми змушені скористатися цитатами й проголосити щось на кшталт *«я люблю тебе (як неодноразово писали інші)»* [2]. Власне, саме таку надмірну залежність постмодерністів від творчого досвіду попередників мала на увазі проф. Ю.Крістева, коли писала про інтертекстуальність як міжтекстові зв'язки літературних творів.

Важливу роль в цьому сенсі також відіграє загальна ідеологічна зорієнтованість постмодернізму. Оскільки за своїм філософським світоглядом цей літературний напрямок заперечує раціональну природу та логічну впорядкованість буття, усе, що є доступним для творчості сучасних майстрів красного письменства — це безкрайній океан вільно запозичених цитат та уривків фраз. Саме це хаотичне змішання гетерогенних елементів тексту, а також їхнє довільне впорядкування в читацькій свідомості (з метою пошуку якогось кінцевого змісту, або виключно заради розваги) відіграє надзвичайно важливу роль в постмодерній естетиці. В центрі процесу творчості опинився пересічений читач, тоді як автор відходить далеко на другий план, або взагалі зникає.

Відомий теоретик, французький професор Ролан Барт, охарактеризував дивовижне зникнення автора у мистецтві постмодернізму за допомогою спеціальної терміносполуки *«смерть автора»* [3]. Навіть якщо письменник, який написав певний твір, залишається серед живих, на теоретичному рівні осмислення його особливої ролі в творчому процесі він метафорично «помер» — для читачів він просто не повинен існувати. Місце особи-автора займає індивідуальна читацька уява як провідний чинник в процесі творчості. На думку знавців постмодернізму, будь-яка книга (а отже й особа, яка її написала) фактично не існує, доки її не почали читати, і кожного разу, коли ми відкриваємо книгу, ми знаходимо в ній якийсь інший зміст, що відповідає нашому теперішньому життєвому досвіду, рівню освіти, особистим вподобанням тощо.

З огляду на це, постмодерністське наукове ставлення до літератури передбачає, що твір необхідно аналізувати, вилучивши його з будь-яких зовнішніх зв'язків та асоціацій. Джерела запозичення та літературного впливу цікавили минулі генерації науковців. Але сьогоденні філологи, які аналізують постмодерні твори, не зважають на подібні «дрібниці». Вони зосереджуються на самих процесах комбінації елементів тексту та їхньому сприйнятті читачами. Не дивно, що у науковій та естетичні парадигмах постмодернізму нівелюється не лише автор як творець — зникає саме поняття літературного твору. Замість нього використовується академічний термін «*текст*», як сполучення цитат «неіснуючих» авторів.

У межах доповіді можливо представити лише декілька загальних рекомендацій щодо потенційного дослідження матеріалів справи, в ході якої розглядатиметься неправомірне використання інтертекстуальних запозичень. В тому разі, якщо твір, частина якого була залучена до (постмодерністського) тексту без попередньої згоди автора, буде визнано таким, що відповідає чинним вимогам охороноздатності, доцільно проаналізувати виправданість подібного використання та його межі. Кожне дослідження повинно ґрунтуватися на доступних відомостях щодо характерних особливостей творчої біографії митців, адже звернення до складної для сприйняття постмодерної інтертекстуальності є нетиповим явищем для письменників, котрі зазвичай працюю у «легких» жанрах пригодницьких оповідань для дітей та юнацтва або сентиментальних романів для жіноцтва.

Не менш важливим є кінцева форма вираження і семантичний (змістовий) субстрат запозичених елементів, які можуть бути репрезентовані в постмодерному тексті (навіть без зазначення авторства) у такий спосіб, що не викликає сумнівів щодо їх первинної приналежності. Зокрема, великий уривок з тексту певного автора, представлений (виключно заради ілюстрації) як частина твору «*одного відомого письменника, якого ми всі добре знаємо*», є недостатнім для адекватної ідентифікації автора. Але його словесний портрет, або загальновідомі факти щодо творчої біографії, згадані в

тексті поряд із запозиченими інтертекстуальними фрагментами, імовірно вважатиметься достатніми.

Висновки. Зважаючи на величезний масив теоретичних напрацювань авторитетних науковців, котрі урочисто проголошують подібні явища характерними ознаками прогресивного мистецтва, дослідження фактів неправомірного використання частини твору в форматі постмодерної інтертекстуальності може стати серйозним випробовуванням. Втім, необхідно пам'ятати, що поряд із магістральним напрямом постмодернізму, в сучасному академічному світі існує ще декілька наукових напрямків та шкіл (зокрема так званий «Новий Історизм»), які акцентують важливість існування автора-творця як цілком реальної особи та наполягають на збереженні точних відомостей про авторство і походження кожного з елементів літературного твору. Можемо припустити, що аналітичний інструментарій цих дослідницьких напрямів стане важливим засобом оцінки семантичного наповнення постмодерної літератури та контраргументом у суперечках щодо правомірності необмежених інтертекстуальних запозичень.

Список використаних джерел:

1. The essential works of Michel Foucault, 1954-1984, New York : New Press, 2000. v. 2. Aesthetics, method, and epistemology. P.412
2. Umberto Eco and the open text : semiotics, fiction, popular culture New York : Cambridge University Press, 1997. P.129
3. Барт Р. Избранные работы: Семиотика. Поэтика. - М., 1994 - С. 384-391
4. Французская семиотика: От структурализма к постструктурализму / Пер. с франц., сост., вступ. ст. Г.К. Косикова. - М.: ИГ Прогресс, 2000. - С. 427-457.
5. Електронний ресурс, режим доступу: <http://wikis.fu-berlin.de/download/attachments/59080767/munkacsi-paper.pdf>
6. Електронний ресурс, режим доступу: http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/995_051

ЗМІСТ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ЛІНГВІСТИЧНОЇ СЕМАНТИКИ: ТЕОРЕТИЧНІ ТА ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ

BAUZER A. MODELING THE SYNTACTICAL
RELATIONS: A CROSS-LINGUISTIC PERSPECTIVE 3

DEMENCHUK O. TOWARDS A TYPOLOGY OF
SEMANTIC DERIVATION MODELS 6

ПРОБЛЕМИ КОГНІТИВНОЇ СЕМАНТИКИ

ПОТАПЧУК С.С. СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО
ВИВЧЕННЯ КОНЦЕПТУ 10

ПРОБЛЕМИ ЗІСТАВНОЇ СЕМАНТИКИ

АЛАДЬКО Д.О. МОТИВАЦІЙНІ МОДЕЛІ
НОМІНАЦІЙ АРТЕФАКТІВ В АНГЛІЙСЬКІЙ ТА
УКРАЇНСЬКИХ МОВАХ 14

АЛАДЬКО О.Д. НОМІНАЦІЇ ОДЯГУ В АНГЛІЙСЬКІЙ
ТА УКРАЇНСЬКИХ МОВАХ 17

ВАСИЛЬЄВА О.Є. СМАКОВІ НОМІНАЦІЇ В
АНГЛІЙСЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ 20

ВАСИЛЬКІВ Л. СЕМАНТИЧНА ДЕРИВАЦІЯ
ВІЗУАЛЬНИХ НОМІНАЦІЙ В АНГЛІЙСЬКІЙ ТА
УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ 23

ГЕРАСИМОВА Н.І. ОЛЬФАКТОРНІ НОМІНАЦІЇ У
ФРАНЦУЗЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ 28

ГРЕБЕНЮК Ю. СЕМАНТИЧНА ДЕРИВАЦІЯ ТЕМПЕРАТУРНИХ НОМІНАЦІЙ В АНГЛІЙСЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ	30
ДАВИДОВИЧ Х.В. ТИПИ ВІДПОВІДНОСТЕЙ СЕМАНТИЧНИХ ДЕРИВАЦІЙ НОМІНАЦІЙ НА ПОЗНАЧЕННЯ СТРАХУ В АНГЛІЙСЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ МОВАХ	34
ДОРОШКЕВИЧ М.В. СЕМАНТИЧНА ВІДПОВІДНІСТЬ ЗВУКОВИХ НОМІНАЦІЙ У ФРАНЦУЗЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКИХ МОВАХ	40
КІНАЩУК А.В. ТИПИ СЕМАНТИЧНИХ ВІДПОВІДНОСТЕЙ ІРАЦІОНАЛЬНОЇ ЛЕКСИКИ (НА МАТЕРІАЛІ АНГЛІЙСЬКОЇ, НІМЕЦЬКОЇ ТА УКРАЇНСЬКОЇ МОВ)	43
КУЧМА Т.В. ТАКСОНОМІЯ ВТОРИННИХ НОМІНАЦІЙ НА ПОЗНАЧЕННЯ ІЄРАРХІЇ СУСПІЛЬСТВА	49
МІЗИН К.І. ЕТНОУНІКАЛЬНІ ЕМОЦІЙНІ КОНЦЕПТИ ЯК ОБ'ЄКТ ВИВЧЕННЯ ЗІСТАВНОЇ ЛІНГВОКУЛЬТУРОЛОГІЇ	52
НАУМЮК В.М. СЕМАНТИЧНА ДЕРИВАЦІЯ КОЛОРАТИВНИХ НОМІНАЦІЙ В УКРАЇНСЬКІЙ, АНГЛІЙСЬКІЙ ТА НІМЕЦЬКИХ МОВАХ	55
НЕМЕРИШИНА М.В. СПЕЦИФІКА ПОНЯТІЙНИХ СЕГМЕНТІВ ВИРАЖЕННЯ КОНЦЕПТУ «ДРУЖБА» У ЇХ СИНОНІМІЧНИХ НОМІНАЦІЯХ	59

СОБІАН Є.О. СЕМАНТИЧНА ВІДПОВІДНІСТЬ
НОМІНАЦІЙ БОЛЮ ТА ДИСКОМФОРТНИХ
ВІДЧУТТІВ В УКРАЇНСЬКІЙ, АНГЛІЙСЬКІЙ ТА 64
ФРАНЦУЗЬКІЙ МОВАХ

ЦУП О.В. ЕТИМОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ
ЗВУКОВИХ НОМІНАЦІЙ В АНГЛІЙСЬКІЙ,
НІМЕЦЬКІЙ, ІСПАНСЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ 67
МОВАХ

ЧЕРЕМІСІН М.В. ГУСТАТИВНІ НОМІНАЦІЇ В
АНГЛІЙСЬКІЙ, НІМЕЦЬКІЙ ТА УКРАЇНСЬКІЙ 70
МОВАХ

***ФОНЕТИЧНА, ЛЕКСИЧНА І ГРАМАТИЧНА
СЕМАНТИКИ***

КОНСТАНТИНОВА О.В. СЕМАНТИЧНА ДЕРИВАЦІЯ
В АНГЛОМОВНІЙ ТЕРМІНОЛОГІЇ
ОПОДАТКУВАННЯ 74

МИХАЙЛОВА Є.В. СЕМАНТИЧНА КАТЕГОРІЯ ТА ЇЇ
РОЛЬ У ВИЗНАЧЕННІ ПОНЯТТЯ "ЧАСТИНА МОВИ" 77

ОРЕЛ І.І. РОЛЬ НАРОДНИХ ЗАБОБОНІВ І ВІРУВАНЬ
У ФОРМУВАННІ КОНОТАТИВНОГО КОМПОНЕНТА 80
СЕМАНТИКИ СТЕРЕОТИПІВ

РИШКОВА А.В. ПРОБЛЕМА ВИЗНАЧЕННЯ
СТАТУСУ ЗРОЩЕНЬ У СУЧАСНІЙ НІМЕЦЬКІЙ 84
МОВІ

ТАРАСЮК Н.Ю. ЛЕКСИКО-ГРАМАТИЧНА
ПАРАДИГМА СЛОВОТВІРНОГО ЗНАЧЕННЯ 87
ФРАНЦУЗЬКОГО АД'ЄКТИВА.

СЕМАНТИКА І ПРАГМАТИКА МОВНИХ ОДИНИЦЬ

БОРЗЕНКО О.П. СЛОВО ЯК НАЙВАЖЛИВІША
ОДИНИЦЯ МОВИ 92

ПАВЛОВСЬКА Л.О. ПРАГМАЛІНГВІСТИЧНЕ
ВИРАЖЕННЯ ВЕРБАЛЬНИХ ФОРМУЛ ПОБАЖАНЬ У 96
РІЗНОСТРУКТУРНИХ МОВАХ

СЕМАНТИКА ТЕКСТУ І ДИСКУРСУ

КАЛІНІЧЕНКО М.М. СЕМАНТИКА ЛІТЕРАТУРНИХ
ТЕКСТІВ ТА ПРОБЛЕМА ПОСТМОДЕРНІСТСЬКОЇ
ІНТЕРТЕКСТУАЛЬНОСТІ В КОНТЕКСТІ 99
АВТОРСЬКОГО ПРАВА (МІЖДИСЦИПЛІНАРНИЙ
АСПЕКТ)

КРУТЬКО Т.В. СОЦІАЛЬНІ МЕРЕЖІ ЯК ЖАНР
ВІРТУАЛЬНОГО ДИСКУРСУ 105

МІГІРІН П.І. ДО ПИТАННЯ СЕМАНТИКИ ТЕКСТУ І
ДИСКУРСУ 107

ХАРИТОНОВА Д.Д. КАТЕГОРІЇ “СВІЙ” ТА
“ЧУЖИЙ” У ЇХ ОПОЗИЦІЙНОМУ 111
ПРОТИСТАВЛЕННІ

ЧЕБЕРЯК А.М. ЛІНГВОПРАГМАТИЧНІ АСПЕКТИ
ГУМОРИСТИЧНОГО ДИСКУРСУ (НА МАТЕРІАЛІ
РОМАНУ ХЕЛЕН ФІЛДІНГ «ЩОДЕННИК БРІДЖИТ 114
ДЖОНС»)

СЕМАНТИКА І ПЕРЕКЛАД

ВАКУЛЕНКО О.Л. МІЖМОВНЕ ЗІСТАВЛЕННЯ
КОНЦЕПТІВ ТА ЇХНЬОЇ СТРУКТУРИ – НЕОБХІДНІ
СКЛАДОВІ ПЕРЕКЛАДАЦЬКОЇ 121
ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ В УМОВАХ
ГЛОБАЛІЗАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

ДЖУРИЛО А.П., БАБИЧ О.А. ПІДХОДИ ДО РОЗУМІННЯ ТЕЛЕСКОПІЇ ЯК НОВІТНЬОГО СПОСОБУ СЛОВОТВОРЕННЯ	126
ДЖУРИЛО А.П., ДЕМИДОВА Д.В. ГЕНДЕРНА СКЛАДОВА ПУБЛІЧНИХ ПРОМОВ В АНГЛОМОВНОМУ ПОЛІТИЧНОМУ ДИСКУРСІ	130
ДЖУРИЛО А.П., НАКАЛЮЖНИЙ Н.В. ФЕНОМЕН ЄВРОЛЕКТУ ТА ОСОБЛИВОСТІ ЙОГО ПЕРЕКЛАДУ	134
ЗАБОЛОТНА Т.В. ОСОБЛИВОСТІ ВІДТВОРЕННЯ СЕМАНТИКИ ТОПОНІМІВ В АНГЛО-УКРАЇНСЬКОМУ ПЕРЕКЛАДІ	138
ПАЮК В.Л. ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ АРХАЇЗМІВ З АНГЛІЙСЬКОЇ НА УКРАЇНСЬКУ МОВУ	141
ХРИСТИЧ Н.С. СПОСОБИ ЗБЕРЕЖЕННЯ ЕТНОКУЛЬТУРНОЇ СЕМАНТИКИ АНТРОПОНІМІВ В АНГЛО-УКРАЇНСЬКОМУ ПЕРЕКЛАДІ	144
ШЕВЧУК Л.О., ТОНКОШКУРОВА Ю.Ю. ПРАКТИЧНІ ТРУДНОЩІ СЛОВОТВІРНОГО ХАРАКТЕРУ В АНГЛО-УКРАЇНСЬКОМУ ТА УКРАЇНСЬКО-АНГЛІЙСЬКОМУ ТЕХНІЧНОМУ ПЕРЕКЛАДІ	148
SCHMYRKO O. ÜBERSETZUNGSMÖGLICHKEITEN DER DEUTSCHEN UND UKRAINISCHEN SPRICHWÖRTER	152